49e jaar. — Nr 72. Zaterdag 21 Juni 1902.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld en aankondigingen moeten *franco* gedaan worden bij den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** cent^mes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 21 JUNI 1902.

VAN ALLES WAT.

De dag van 16 Juni is voor de Belgische katholieken, een schoone verjaardag, dien van de verlossing van het land uit de vrijmetselaarsdwingelandij, in 1884. Nooit werd eene zegepraal met zooveel geestdrift begroet. Weken lang werden er feestvergaderingen en betoogingen gehouden.

Het was dus den 16 Juni 1884 dat in den *Moniteur* de koninglijke besluiten verschenen, waarbij de ministers werden benoemd die voor taak hadden al de rampen te herstellen, gedurende zes jaren over het land gehaald door de noodlottigste regeering, welke België sedert 1830 heeft gehad.

De liberale bladen van dien tijd gaven geene zes maanden bestaan aan het katholiek ministerie. Een bewind van achtien jaren bewijst aan onze tegenstrevers dat zij, in dit geval, slechte profeten zijn geweest.

Het is thans niet ongepast, als in eene eerelijst, de namen op te noemen der staatsmannen welke, gedureude dat lang tijdvak, de zaken van het land hebben beheerd met voorzichtigheid en behendigheid, en in moeijelijke omstandigheden de orde en de vrijheid hebben weten te handhaven.

* *

Ziehier in welke orde de katholieke ministers elkander aan 't bewind hebben opgevolgd :

Geldwezen : MM. Malou, Beernaert, graaf de Smet de Naeyer, Liebaert, graaf de Smet de Naeyer.

Binnenlandsche zaken en openbaar onderwijs : MM. Jacobs, Thonissen, Devolder, Melot, de Burlet, Schollaert, de Trooz.

Rechtswezen : MM. Woeste, Devolder, Lejeune, Begerem, Van den Heuvel.

Landbouw, nijverheid en openbare werken ; MM. Beernaert, baron de Moreau d'Audoye, Van Bruyn, vander Bruggen.

Nijverheid en arbeid. — MM. Nijssens, Cooreman, baron Surmont de Volksberghe.

Buitenlandsche zaken. — MM. prins de Chimay, graaf H. de Mérode-Westerloo, de Burlet, baron de Favereau.

Oorlog. — Generaal-majoor Pontus, luitenant-generaal Brassine, generaal-majoor Cousebant-d'Alkemade.

* *

Het ministerie van spoorwegen, post- en telegraafwezen werd afgescheiden van dat der openbare werken den 16 Juni 1884 en toevertrouwd aan M. Vandenpeereboom, die opgevolgd werd door M. Liebaert. De stichting van het ministerie van landbouw was de eerste voldoening, door de katholieke Regeering gegeven aan de landelijke bevolking, wier belangen tot dan toe werden verwaarloosd door tegenstrevers die er steeds op uit waren hare rechten te krenken en de buitenlieden als verstootelingen te behandelen.

Het ministerie van nijverheid en arbeid, op zijne beurt van dat van landbouw en openbare werken afgescheiden, werd ingesteld den 25 Mei 1895.

De openbare werken zijn thans ook van het ministerie van landbouw afgescheiden en bij dat van geldwezen gevoegd.

* *

Als hoofden van het ministerie hadden wij, achtereenvolgens MM. Malou, Beernaert, graaf de Smet de Naeyer, de Burlet, Van den Peereboom en graaf de Smet de Naeyer.

M. J. Malou, die op waardige wijze afstrad in 1884, toen de koning, tegevende aan de eischen der liberale betoogingen, de heeren Jacobs en Woeste afdankte, overleed te Sint-Lambrechts-Woluwe, den 11 Juli 1886. M. de Burlet, plotseling ziek geworden te midden van den wetgevende zittijd, overleed te Nijvel, den 1 Maart 1897, nauwelijks 54 jaren oud.

De andere overledene katholieke ministers zijn : MM. Thonissen, V. Jacobs, prins de Chimay, generaal Brassine en Nijssens.

* *

Eene der onmiddelijke daden van het ministerie van 26 Juni 1884 was, de zending op te schorsen der « speciale kommissarissen » tegen de gemeentebesturen uitgezonden door het ministerie Frère-Rolin. Deze maatregel werd dringend geëischt door de openbare denkwijze, die nog opgewonden was door de buitenspoorigheden van den oorlog tegen het godsdienstig onderwijs, door het natelijk schoolenkwest, door de moorderij van Heule, door de inpalming van godsdienstige stichtingen, door de schendingen der gemeentevrijheid.

Deoorlogswet van P. Van Humbeeck werd afgeschaft, het gezantschap bij den Paus werd hersteld onder de toejuichingen van al de katholieken, welke de nieuwe schoolwet aanvaardden als eenen overgang tot de volledige onderwijsvrijheid. Deze wet werd in 1895, onder het ministerie van M. Schollaert gewijzigd, doch heeft nog den bepaalden vorm niet, welken de katholieken er wenschen aan te geven.

* *

Wij zullen hier de geschiedenis niet verhalen van het katholiek bewind, van 1884 tot heden. Stellen wij enkel vast dat de katholieken die thans de staatsmacht in handen hebben, nog immer ten volle het vertrouwen waardig zijn van het kiezerskorps dat hun, in tien opeenvolgende kiezingen, zijne blijken van schting en goedkeuring niet gespaard heeft. Ook mogen wij gerust de toekomst te gemoet zien en het is geen ijdele wensch als wij, op dezen verjaardag, de katholieke Regeering toeroepen : God houde u nog lange jaren aan 't bewind !

Onze vrouwen.

Iedereen geeft aan zijne huisvrouw eene bijzondere benaming, volgens de maatschappelijke klas tot dewelke hij behoort. De litanie is nog al drollig en belangrijk :

De landbouwer zegt : Mijne pachteres.
De handelaar, mijne bazin.
De man van goedeopvoeding, mijne vrouw.
De nieuwe rijken en fortuinskinderen zeggen : madame.
De burger, mijne wederhelft
De werkman, mijn wijf.
De tweede man, mijne meesteres.
De domkop, mijne wettige, of mijn sacrament.
De hooghans, mijne gade.
De militaire, mijn kapitein.
De romancier, mijne gemalin.
De huisvader, mijn minister van geldwezen en binnenlandsche zaken.
De ambtenaar, onze maman.
De artist, mijn model.
De schrijnwerker, mijne zaag.
De poëet, mijne zanggodin.
Mr Prudhomme, mijne echtgenoote.
De académicien, mijne gezellin.
De onbeleefde, de mijne thuis.
En al de andere zeggen : mijne kram.

Aardbezie.

Deze heerlijke vrucht, waarvan het gebruik van jaar tot jaar aangroeit, vooral in de steden, wordt in den Zomer zeer gezocht, omdat zij aangenaam van smaak en tevens zeer verkwikkend is.

Ook neemt op zekere plaatsen, namelijk rond de groote steden, zoosls Brussel, de teelt van aardbeziestruiken veel uitbreiding. Vele dorpsbewoners winnen er veel geld mede. Dit is bijzonder het geval voor degenen, welke zich op te teelt van dit gewas met verstand toeleggen en er de noodige zorgen aan weiden.

Om in de aardbezieteelt te gelukken, moet men acht geven op de volgende punten :

1. — De aardbeziestruik gedijt best op eene zonnige standplaats, in eenen lossen, doordringbaren, vetten en vochtigen grond.

2. — Men moet, onder de menigvuldige variëteiten, eenen goeden keus doen.

Hierbij lette men op de grootte der bezie, hare sappigheid en lekkeren smaak, hare kleur. Zoo mogelijk zal men verschillende, niet op hetzelfde tijdstip rijpende variëteiten, planten. Voor den handel, zal men de voorkeur geven aan variëteiten, waarvan de zaden niet diep in het vleesch der vrucht zitten, maar er meer buiten ophangen. De vruchten dezer variëteiten verdragen beter het verzenden.

3. — Bij heette zomerdagen, moet men, zooveel mogelijk, begieten, want de aardbezie behoeft veel vochtigheid.

4. — Zoodra de vruchten beginnen te voorschijn te komen, moet er tusschen de struiken stroo of turf of iets dergelijks gelegd worden, opdat de bodem niet te spoedig uitdroge en de vruchten niet in aanraking komen met den grond. Geschiede dit, dan zouden zij vuil worden, door wormen en ongedierte gemakkelijk worden aangetast ; zij zouden ook hunne goeden smaak en schoone kleur verliezen en gemakkelijk rotten.

5. — De uitloopers (stolons of coulants) moeten afgestoken worden, want zij benuttigen voedingsstoffen die de plant van noode heeft om vele, dikke en sappige vruchten te kunnen voortbrengen.

6. — Door hikken en wieden, moet er gezorgd worden dat geen onkruid tusschen de aardbezies ruiken opschiete. Onkruid immers verdringt de goede planten, benadeelt ze in hunne ontwikkelingen en leeft te hunne nadeele.

7. — Het aardbeziebed moet gemest worden ; anders zou de grond weldra uitgeput zijn en maar weinige jaren de aardbeziestruiken kunnen voeden. Ieder jaar, vóór den Winter, zal men per are, 15 kil. superfosfaat en 5 kil. chloorpotasch lichtjes ondergraven. Reeds vroeg in de Lente, maakt men tusschen de reien kleine groeven, in dewelke men vloeimest, met beer of ander mest gemengd, giet. Deze groeven worden daarna toegemaakt. Heeft men die vetten niet, dan doet men goed per are 3 kil. ammoniaksulfaat in de plaats te geven. Ziet men later dat de groei nog te wenschen laat, dan kan men, bij vochtig weder, tusschen de struiken, in eens of in meermalen, nog 3 kil. sodanitraat, per are, uitstrooien.

M. De Marneffe geeft voor 10 vierkante meters de volgende bemestingsformulen :

A) 250 grammen sodanitraat : in de Lente gebruiken, 500 gram metaalslakken, 1000 gr. kainiet, vóór of in den Winter onder te graven, of wel B) 300 grammen potaschnitraat : in de Lente te gebruiken, 400 gr. superfosfaat : ten laatste in de Lente onder te graven.

Wenken over het plukken . — Aardbeziën, voor den handel bestemd, moeten geplukt worden eer zij heel rijp zijn. Anders zijn ze soms bedorven eer zij ter bestemming komen.

De bloemkelk moet zooveel mogelijk aan de vrucht blijven, anders bederven zij nog al gemakkelijk.

Men moet de aardbeziën 's morgens en 'savonds plukken, als ze niet door zonnestralen verhit zijn. Rond Brussel plukt men ze 's nachts, bij het licht eener lantaarn.

Indien de aardbeziën niet dadelijk kunnen verzonden of aan den man gebracht worden, moet men ze in eenen koelen, frisschen kelder leggen. Sommigen zetten ze op eenen doek over eene kuip water gespannen. Zoo blijven ze versch.

Legende van den Wonderen Palmboom.

Sint Jozef en Onze-Lieve-Vrouw waren met het kindeken Jezus op de vlucht.

Zij waren juist aan den grooten bosch aangekomen, als zij niet verre van daar Herodes soldaten hoorden.

Wat gedaan !... Zij stonden aan den voet van een schoonen palmboom, en vielen er neer op hunne knieën om den alvermogenden Vader te bidden. — O God, zuchten zij, verlos het Kind uit de handen zijner vijanden !

Nauwelijks was het gebed uitgesproken, of daar ontstond in den boom een licht gereuzel : de bladerrijke en lange takken des booms kromden een voor een, daalden, daalden nog, kwamen tot aan den grond en omsloten zoo de heilige Familie gelijk in een ringmuur. De soldaten naderden en vloekten en tierden omdat zij vruchteloos alle wegen doorliepen... maar gingen, zonder iets te vermoeden, den palmboom voorbij. Wanneer zij een eindeken verre waren, begon 't weer te reuzelen : de takken bewogen, stegen, stegen nog en kwamen op hunne oude plaats terug.

Sint-Josef en Maria bedankten God in eene vurige bede en trokken dan haastig naar Egypte voort.

Hoe de H. Antonius a Padua in beeld voorgesteld wordt.

Het zijn altijd de mirakelen die ten gronde liggen aan de onderscheidene afbeeldsels welke de kunstenaars van de heiligen hebben gemaakt. Zoo is altijd de groote wonderdoener Antonius 't Franciskaner habijt voorgesteld, zijnde : of neergeknield en van liefde verslonden voor het kindeken Jesus, dat hem verschijnt zittende in de wolken, en zijne handekens tot Antonius uitreikende.

Of recht staande, dragende in de eene hand eenen leliestak, zinnebeeld van zijne vlekkelooze ziel, terwijl hij in de andere eenen boek houdt, waar het kindeken Jesus op rust.

Beide deze voorstellingen zinspelen op het volgende wonderwerk. Eens dat Antonius alleen zijnde in de kamer van een huis waar hij vernachtte, en geruimen tijd in de uiterste stilte doorbracht, werd de huismeester nieuwsgierig om te weten wat de heilige man verrichtte. Hij bespiedde hem dan, en zag de kamer vervuld van eene groote klaarheid. Vervolgens nader toeschouwende, bemerkte hij een kindeken met een goddelijk gelaat en hemelsche schoonheid, zittende op den boek van Antonius, die het omhelsde met beide zijne armen, en als versmolten was in de goddelijke liefde.

Dit mirakel, waar niemand aan twijfelen zal, die weet hoe vertrouwelijk God omgaat met zijne heiligen, en hoe het hert der volmaakten, van in dit leven af, soms den voorsmaak geniet van al de wellusten der gelukzaligheid, dit mirakel wordt meestal voorgesteld in afbeeldsels van Antonius. Maar niet zelden ook ziet men den heiligen rechtstaande, dragende op de eene hand den boek met het kindeken, en houdende in de andere een *Ostensorium* of Ciborie, terwijl aan zijne voeten een muilezel nederbukt, het H. Sacrament aanbiddende. Zulks wijst op een ander wonderwerk, dat te Bourges in Frankrijk voorviel, waar Antonius predikte.

Een ketter, van joodsche afkomst, bestreed in het openbaar de wezentlijke tegenwoordigheid van Christus in het allerheiligste Sacrament ; en alhoewel hem de waarheid van dit mysterie door Antonius voldingend bewezen werd, volhardde hij in het te loochenen, zegende dat hij zich slechts verwonnen zou geven voor een mirakel. Namelijk hij stelde voor zijnen ezel drij dagen te laten vasten, en dien vervolgens op den markt te brengen, alwaar hij hem, voor al het volk, voedsel aan zou bieden, terwijl Antonius de heilige Hostie aan het dier zou vertoonen : en indien dit zijn eten liet staan om het Allerheiligste te vereeren, alsdan zou de tegenspreker erkennen dat hij dwaalde, en het katholiek geloof ombelzen.

Antonius nam den wedstrijd aan, vol van betrouwen dat God hem in de proef niet zou laten bezijwken, dewijl het de waarheid des geloofs gold, en de stichting der christelijke bevolking. Op den gestelden dag, na vurig gebeden, en in eene bijzondere kapel gecelebreerd te hebben, verscheen Antonius, met het Allerheiligste in de hand, op de markt, alwaar men teveens het lastdier bracht, en er voedsel naast plaatste. Maar de heilige bezield met den geest Gods, bezwoer het dier zijnen Schepper te aanbidden, omdat de twijfelende menschen met hunne oogen zouden zien dat zelfs de onredelijke wezens onderworpen zijn aan Hem, die den priester in de Mis op het altaar doet nederdalen. Het mirakel geschiedde. Het dier liet zijn voedsel staan, en viel ten gronde voor het heilig Sacrament, tot zonderlinge bevestiging der omstaanders in hun geloof, en tot beschaming des ketters, die werkelijk zich bekeerde.

Eindelijk wordt de H. Antonius nog afgebeeld in de vorige houding, maar met eenen dusgenaamden dolfijn aan zijne voeten, en een stuk geld in den muil van den visch. Dit zinspeelt op een ander mirakel, dat te Rimini in Italie geschiedde, op den boord van het Adriatisch Meir. Antonius predikte daar voor eene bevolking, die met de dolingen van het Manichéïsmus besmet was, en naar zijne stem niet luisterend wilde. De heiligen, ziende dat hij vruchteloozen arbeid deed, wilde de herten vermurwen door een wonderwerk, en wandelde naar den oever der zee, alwaar hij in den naam van God, aan de visschen gebood dat zij, leerzamer dan de ketters die hunne ooren sloten, het woord des Heeren zouden aanhooren. En ziet, op den eigen stond stak er eene menigte visschen de hoofden boven het water, gevende aldus eene prachtige les aan de wederspannige menschen.

Het stuk geld dat de dolfijn vertoont, zinspeelt op een gezegde van den heilige, die in zijn sermoon sprak van het mirakel, door Christus zelf gepleegd, wanneer hij in den muil van eenen visch den tolpenning deed vinden, welken men van hem eischte.

Antonius stierf in een klarissen klooster nabij Padua, den 13 Juni 1231, zes en dertig jaar oud zijnde, en werd reeds den 30 Mei 1232, om de groote mirakelen die op zijn graf gebeurden, heilig verklaard door Paus Gregorius den IX.

Twee en dertig jaren na zijnen dood, stichtte men te Padua, hem ter eere, eene prachtige kerk alwaar zijne reliquiën bewaard worden. Bij dier overvoering vond men het lichaam geheel verteerd, behalve de tong die nog ongeschonden was, als die van eenen levenden mensch. De heilige Bonaventura, toen ter tijd Generaal der Franciscanen en de plechtigheid bijwonende, nam en kustte dat edel overblijfsel, zeggende, met de oogen vol tranen : « O gelukzalige tong die niet opgehouden hebt den heer te loven, het blijkt nu wel dat gij kostbaar zijt in de oogen van Hem, die u geschapen had tot zulk eenen schoonen en verheven dienst.

Deze tong word nog heden getoond in dezelfde kerk.

Plicht en geluk.

De Schepper der wereld heeft in 's menschen hert twee hevige neigingen neergelegd, die de drijfveer van gansch zijne handeling moeten zijn, en die op het eerste zich bijna rechtstreeks met elkander schijnen te strijden : de drift naar geluk en het gevoelen van plicht ; even machtig, even algemeen, even diep geworteld in het hert.

Wie is het die zijn geluk niet zoekt ? De zondaar zelf, als hij tegen God opstaat, en alzoo zijne eeuwige gelukzaligheid verbeurt, zich blootstelt aan onweerroepelijke en verschrikkelijke ellende, gehoorzaamt hij dan niet aan kwalijk opgevatte, maar machtige verzuchting naar geluk ? Indien hij zondigt, is het niet omdat hij meent in de zonde voldoening te vinden ?

En wat is het dat alleen alsdan hem kan weerhouden van dat zondig genoegen te vervolgen ?

Het gevoel der plicht alleen is daartoe machtig. En dit is niet minder luidspreekend in de ziel dan de zucht naar geluk. Hij die de plicht heeft verzuimd en met de voeten vertrapt, hoort aanstonds eene stem die in zijn binnenste hem toeroept : Gij hebt slecht gehandeld, gij hebt den rechten weg verlaten, gij hebt uw eigen verlaagd en ontsmet. Het is de stem der wroeging die niet meer ophoudt te weerklinken totdat de wil aan de zonde heeft verzaakt, om opnieuw den plicht aan te kleven en den weg der gerechtigheid in te slaan.

Alzoo komt het gevoel van plicht de drift tot het geluk beteugelen en beperken.

Maar in de werken van den alwijzen God kan geene tegenstrijdigheid zijn ; en juistomdat de neigeene tegenstrijdigheid zijn, en juistomdat de plicht het geluk van den mensch. Die immers kan in wanorde niet bestendig en duurzaam zijn, en dan alleen wordt het recht en standvastig, wanneer het met de natuur van den mensch overeenstemt. Die natuur is eene redelijke natuur, gemaakt om waarheid te bezitten, om de werken van den Almachtigen te kennen en te bewonderen, om de waarheid te begrijpen, om het Goede te bemineen, en kan geen geluk vinden, tenzij in hare eigene volmaaktheid, in de overeenstemming van haren geest en haren wil met de inzichten en den wil Gods.

Wil de mensch gelukkig zijn zelfs hier op aarde, zoo moet hij zich aan God onderwerpen, hij moet den weg der deugd volgen, hij moet strijden tegen al wat hem van de deugd en van God zou verwijderen. Door den strijd zal hij gelukkig worden, door het overwinnen der kwade drijfen die hem van God zouden afscheiden, door het oefenen der deugden die hem nauw met God vereenigen. In de verloochening van zijn eigen, ligt het geluk van den mensch : het geluk van dit leven, dat eens in de volmaaktheid van het eeuwig leven moet voortduren, in de vrede van eenen wil voor altijd verenigd met het opperste goede, waar noch strijd noch lijden meer zal zijn, maar het louter genoegen van eene eeuwige vrede.

NIEUWS
uit de stad en de provincie.

De zevenjarige relikwietooning van Maestricht zal plaats hebben van 9 tot 23 Juli aanstaande. Woensdag, 16 Juli, zal eene bedevaart van Tongeren en omstreken processiesgewijze de plechtigheden gaan bijwoonen, per speciaalen tram tot Vroenhoven en weer. De personen die verlangen van de bedevaart deel te maken, zijn verzocht vóór 1 Juli hunnen naam op te geven op het bureel van dit blad of aan de heeren kapelaans van O. L. Vrouwkerk.

O. L. V. College. — Wij raden nogmaals dringend onze lezers aan zich talrijk aanstaanden dinsdag naar het O. L. V. College te begeven ten einde de groote vertooning bij te wonen, waarvan Maxime Nemo, bijgenaamd het « Kleine Wonder » de bijzonderste aantrekkelijkheid zal uitmaken.

In onze vorige nummers hebben wij eene korte levensbeschrijving van « het kleine wonder » gegeven en wij hebben de vleiende getuigschriften aanhaald waarvan Maxime Nemo drager is.

Het programma, waarvan wij den tekst onder de oogen onzer lezers gesteld hebben, is voorzeker allerbest geschikt, om een talrijk publiek uit te lokken.

Ook zijn wij overtuigd dat aanstaanden dinsdag de ruime feestzaal van het O. L. V. College te klein zal zijn.

Gelijk wij reeds de gelegenheid gehad hebben het te zeggen, zal de vertooning zoer belangwekkend zijn. Zij is daarenboven ingericht in het doel bij te dragen aan den voorspoed van een zeer aanbevelenswaardig werk, het Werk der Vereeniging der Oud Katholieke Studenten.

Dinsdag heeft te Tongeren het **huwelijk** plaats gehad van M. Gérard Vriodts, geneesheer te Millen, met Mejufvrouw Maria Nicolaers.

ACHTTIEN KISTEN GOUD

ZEEROMAN.

21ste VERVOLG.

— Achter komen ? gilde Harry. En wie zijt gij, om ons zoo maar naar achter te kommandeeren ? Ik wil weten waarom wij met ons tweeën hier in dit lieve gezelschap aan boord gehouden zijn — waarom wij niet met de anderen in de booten zijn gelaten !

— Kom mee, zegde William tot hem. En zij gingen.

— Wat is er ? Wat hebt ge ? snauwde Trollope hun toe.

— Wij zijn fatsoenlijke zeelui, herhaalde de Deen. Wij willen met die zaak niets te maken hebben, en ik mag doodvallen als ik eene hand voor u uitsteek !

— Hoort eens, mannen, begon Trollope, met eenen dreigenden blik op Harry, als ge ons bedaard en behoorlijk helpt dit schip te banteeren, dan zult gij beloond worden met eene portie goud, driemaal zooveel weerd als uw beele gage. Maar als ge integeddeel lastig wordt, dan zullen wij u kortweg elk een kogel door den kop jagen en uwe karkas voor de visschen werpen.

— Daar kunt ge staat op maken, verklaarde Weston.

— Ge dwingt mij tot iets tegen de wet ! protesteerde de Deen.

— En wat weet gij van de wet ? viel Davenire in, terwijl hij op hem toestapte en als een toren voor hem stond. Naar voor, aap ! of ik breek u al de kooken in uw lichaam !

Harry kroop in zijne schelp tegenover dien reus. Toen zegde William, langzaam en schor :

— Als we ons laten vinden, wilt gij ons dan een geteekend papier geven, met de verklaring dat wij tegen onzen wil bij deze zaak betrokken zijn gewordon ?

— Waar zijt gij bang voor ? vroeg Trollope.

— Voor een oorlogschip, zegde Harry.

— Er zijn hier geen oorlogschepen, antwoordde Trollope. Binnen veertien dagen zullen wij dit schip ontruimd hebben, en zal de buit verdeeld zijn en ieder weer zijn eigen weg gaan, hoop ik.

— Schoon gezegd ! riep de Deen. Maar wat hebben wij daaraan ? Wie meedoet aan het deelen, die zal moeten meedoen aan het hangen ook. Geef ons dat papier, waarvan William spreekt, dan zullen wij voor u werken.

— Gij zult het hebben, antwoordde Trollope na eene poos. Gaat nu naar voor, en doet wat u belast wordt, dan kunt gij het goed bij ons hebben. Komaan ! geen lange gezichten ! Gij zult over niets te klagen hebben.

De Deen zag giftig, doch William grinnikte en beiden gingen naar voor en leunden over den kaapstander in een zeer ernstig gesprek, waarbij het scheen dat William Harry en Harry William trachtte te overreden.

— Ze zullen wel eieren kiezen voor hun geld, zegde Trollope tot de anderen.

— Ik begrijp nog altijd niet waarom gij die twee kerels hier gehouden hebt, Trollope, zegde Masters.

— O, hemel, hoe dikwijls is dat nu al uitgelegd geworden ! zuchtte Davenire.

— Niet aan mij, zegde Masters, met iets uitdagends in zijnen toon. Gij hebt mij er altoos mis of meer buiten gehouden, mij en Burn. Gij hebt geheimen voor ons !

— Dat is wel waar, voor den donder ! antwoordde Davenire koel, en zooveel te beter voor u, Masters ! Zooveel te beter voor u !

— Zie eens hier, Masters, bracht kapitein Trollope in het midden, met een kalm gebaar tegen den jongen man, die driftig begon te worden. Gij begrijpt toch wel, als de brigantijn niet bij het eiland is, dan moeten wij ankeren en het gond op het eiland zoolang in veiligheid brengen, uit vrees voor mogelijke onaangenaame ontmoetingen. Maar bij die expeditie naar het eiland zal ieder van ons mee van de partij willen zijn. Want wij zijn geen vrijers en vrijsters, begrijpt gij ! Wij vertrouwen elkaar voor geen roode duit !

— Haha ! lachte Weston.

— Hahaha ! schaterde Davenire.

— Maar, vervolgde Trollope, er moet terwijl wij aan wal zijn, op het schip gepast worden ; en daarom was het noodig dat wij een paar man hier hielden.

— Goed ? En dan verder ? Als de brigantijn ons nu eens in den steek laat, wat dan ? vroeg Masters.

— Dan hebben we vooreerst nog dit schip, en desnoods de barkas, antwoordde Trollope, naar de groote boot wijzende, die in de davits over den boeg hing.

— En zouden we daar met ons allen in moeten, als de brigantijn ons laat zitten ? vroeg Masters. Wij met ons twaalven en het goud ? Een plezierig vooruitzicht !

Trollope maakte eene ongeduldige beweging en begon te fluiten.

— Geen zorg voor den tijd ! riep hij. Ziedaar, waarachtig, wij vergeten heelemaal den ouden Benson, bij al dit gebabbel ! Zouden we den man zijne rust niet gunnen ?

— Geen ceremonieel, geen fratsen, hoop ik, zegde Davenire.

— Een zeermansgraf met eere en laat de golven er het requiem bij zingen, riep kapitein Trollope.

— Heel aardig gezegd ! meende Weston. Zullen wij hem met zijnen hoed begraven ?

— Flauwe grappen ! De man is dood ! zegde Masters, en hij keerde zich om en ging naast Shannon op het kompas zien.

— Donders jammer, bromde Davenire, dat die melkmuil ooit met ons in het schuitje is komen te varen ! Hij is sentimenteel ! Hij treurt over zulvr. Mansel, zoo waar als ik leef ! Als vertraad mogelijk is, verwacht het dan van hem !

— Hij zal wel wijzer zijn, zegde Trollope... Davenire maak nu dat het kadaver over boord komt. Het is beter, die karrewei nog maar vóór het eten af te doen.

De oude Be son lag nog zooals zij hem hadden laten liggen. Hij sliep vast. Nooit meer zou tegenwind hem ergeren, of vertragen van lading, of het drossen van scheepsvolk, of, wat zijn hart het bitterst griefde, het verloren gaan van het kleinste lapje zeildoek of het nietigste eindje touw.

Hij was een echte schraper geweest ; een goed deel van zijn geld had hij bijeengebracht door het bekabbelen en kort houden van zijne matrozen. Zelf had hij vóór den mast gediend ; hij wist maar al te goed hoe hard het leven van den matroos in die dagen nog was, en hij placht te zeggen dat, wie den zeeman niet geelt wat hem toekomt, zelf niet weerd is een zeeman te zijn.

Later, als getagvoerder, scheen hij zijn best te willen doen om het ongerijmde van deze stelling te bewijzen, want waarlijk, Jaonaat had het hard onder hem, hoewel hij toch zelf een uitstekend zeeman was.

En hier lag hij nu, achter hem zijnen hoogen hoed, en naast hem zijne pantoffels. Davenire, Hankey en Weston traden de hut binnen en staarden op het aschgrauwe gelaat, het witte haar, de verstijfde armen.

— Hoe zullen we hem aanpakken ? zegde Hankey, die blijkbaar niet op zijn gemak was. Ik wilde dat gij dit karreweike zonder mij had afgedaan.

En eensklaps greep hij zichzelf in den zwarten baard, als om zijn hoofd in evenwicht te houden, kreeg eene kleur als zeepsop, draaide zich om en liep de hut uit.

— Och, wat toch zwakke zenuwen zijn ! riep Davenire. Nu, dan wij samen maar. Weston, laat ons hem maar inpakken zooals hij daar ligt.

Zij haakten Benson's hangmat los, spreidden die op den vloer, legden het lijk er op en wikkelden het er in, waarna zij de lijnen er rond wonden en vastkoopten. In tien minuten waren zij hiermee klaar. Zij namen nu den last op, drongen hem naar boven en legden hem op het middendek neer.

— Wat hebt ge daar ? schreeuwde Caldwell van het voorschip.

— Een postpakket voor baas Neptunus ! Helpt ge mee om het te bezorgen ? riep Davenire terug.

— Is geloof waarachtig dat ze daar het lijk van den ouden hebben ! zegde Harry de Deen tot William. En die gemeene kerel maakt er gekheid over ! Ik wou dat mijn mes hem tusschen de ribben zat ! Kapitein Benson was mijn schipper.

— Kapitein Benson heeft ons geen reden gegeven om hard over hem te treuren, bromde William. Dit was de tweede reis die ik met hem maakte, en nooit heb ik slechter gort en ranziger spek geeten !

— Helpt ons een handje om de vracht overboord te heffen ! riep Davenire.

— Komaan ! riep Burn van de kampanje, met zijne vette grogstem : Een klein beetje respect zou ons niet misstaan. De hoeden af, ten minste ! Hij was de kapitein van het schip, en hij was een man !

— Wel, nu nog schooner ! Doe gij dit werk dan maar zelf. Ik heb geen lust om er nog veel kromme sprongen bij te maken, zegde Davenire nijdig, en hij stak het dek over, om langs den anderen trap op de kampanje te komen. Burn echter sprong naar omlaag en smeet zijnen hoed op de planken. Doch Weston hield zijn hoofd gedekt.

De beide matrozen kwamen nu langzaam naar achter, en Harry vroeg :

— Is dat de kapitein ?

— Ja, zegde Weston, meteen het lijk bij het hoofd-inde omvattende, terwijl Burn het bij de voeten nam.

De Deen, zijne klak afnemende, trad naderbij en maakte het teeken des kruises over den doode, daarna bekruiste hij zichzelf. William, die een weinig achter hem stond, had eveneens zijne klak afgenomen.

— Gij ezel ! Hij was protestant ! brulde Cavendisch.

— Dat doet er niet toe, antwoordde Burn. Het was even goed gemeend, en een zierke decorum kan geen kwaad bij zulke dingen.

Dit zeggende, nam ook hij zijnen hoed af, en de anderen, die op het dek stonden toe te zien, volgden dit voorbeeld. Caldwell en Davenire alleen bleven gedekt, en Shannon stond met den hoed op achter het stuurrad.

— Een, twee, er over !

De beudel plompte over boord ; maar deze lijkbezorgers, die noch zeelui noch soldaten waren, hadden het lood of den kogel vergeten, en bijgevolg schoot de doode uit het schuimende water aan den lijkant weder even snel omhoog, zwenkte rond, en dreef naar achter.

Zoo was dan de laatste vaart van den ouden Benson ook nog niet afgeloopen. Langzaam bleef hij achter, tuimelend op de golven, meedrijvende in het zog van zijn eigen schip. Geruimen tijd nog konden de mannen, die op de kampanje achterwaarts tuurden, op de rollende blauwe kammen den witten bundel zien dansen, in welken kapitein Benson zijne laatste zeereis deed.

XX.

— Naar achter ! schreeuwde Trollope tot de beide matrozen, die op het voorschip al mokkend rondsleenterden. Wij moeten onszelf gaan verdeelen in wachten, en gijlie behoort er ook bij.

— Wij kunnen niet tegen hen op — en gij willen ons er voor betalen, mompelde William, die zich terstond gereedmaakte om te gehoorzamen.

— Bij mijn ziel, siste de Deen, hem volgend, ik zou geen poot voor hen uitstekken, als die groote zware schoft er niet bij was, die sterker is dan Goliath en mij vertrappen kan als een kakkerlak ! Hij bedoelde Davenire.

Toen zij samen op de kampanje kwamen, stonden de tien mannen daar bij elkaar. Trollope deed een paar stappen voorwaarts en zegde :

— Gijlie twee matrozen dient te weten hoe het staat... Ik ben nu de kapitein en M. Davenire is eerste en M. Shannon is tweede stuurman. Begrepen ?... En nu zullen de heeren wel zoo goed willen zijn zich in twee wachten in te deelen. Het best zal zijn, dat er om geloot wordt. Dan krijgt eenieder wat geschreven staat.

Aldus geschiedde, en de uitslag was, dat Davenire, Caldwell, Johnson, Cavendish en William de eerste, Shannon, Hankey, Weston, Burn, Masters en Harry de Deen de tweede ploeg vormden. Op deze wijze was het schip ongeveer even sterk bemand, als het onder kapitein Benson geweest was.

De kajuit bood nog altijd eenen treurigen aanblik. Het was duidelijk zichtbaar dat de passagiers begonnen waren met hunne dingen in te pakken, doch dat zij deze bezigheid halverwege hadden moeten staken. Overal verwarring, een reddelooze rommel. Doch Burn en Weston, die in den loop van hun veelbewogen leven misschien ook wel als kelner hadden gediend, wisten afbedig in dezen chaos wat orde te schaffen. De tuinen werden gesloten, de tafel werd netjes gedekt, en straks prijkte er op den disch een rijkelijk welaangerecht outbijt. Aan kostelijke spijzen en goede dranken was er op het schip overvloed en de geïmproviseerde hofmeesters wisten ze wel te vinden.

(Wordt voortgezet.)